

Roderick Gordon & Brian Williams

Špirála brôzy
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Špirála hrôzy v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Špirála hrôzy v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Špirála brôzy
PODZEMÍ

Špirála brôzy v PODZEMÍ

Roderick Gordon

FRAGMENT

Mrazivá hmla uprostred novembra
Dolu vodou, dolu vodou
Keby tak cesty boli rovnejšie
Na paniku je času dost'

skladba *Na paniku je času dost'* od skupiny Wire,
album *154* z roku 1979

Existuje bod, v ktorom bod neexistuje.

Kniha množenia, pätnáste storočie
preklad rumunského originálu

PRVÁ ČASŤ

Fáza

Kapitola I

B^{um}. Okrem hluku a zvieravého strachu z fyzického zranenia je na výbuchu najstrašnejšia milisekunda, v ktorej sa celý svet roztriešti. Akoby sa samo tkanivo času a priestoru rozplietlo a človek cezeň padal a netušil, čo leží na druhej strane.

Keď sa plukovník Bismarck prebral, ležal rozpleštený na mramorovej dlážke. Na okamih nebol schopný pohybu, akoby mu ho telo zakázalo. Akoby vedelo viac než on.

Hoci tu vládlo úplné ticho, plukovník ho nespochybňoval. Nepociťoval znepokojenie ani potrebu rýchlo konať. Uprene hľadel na rozbitý strop, kde sa pohojdávali snehobiele kusy omietky. Zaujal ho ich pohyb – dozadu a dopredu, dopredu a dozadu – akoby sa ocitli vo vánku. Ešte viac ho fascinoval pohľad na to, ako sa niektoré časti odlamovali a pomaly padali na dlážku vedľa neho.

Začal sa mu vracat sluch.

Rozoznal zvuk, ktorý mu pripomenul ťukanie ďatľov.

„Vater,“ vyslovil a spomenul si, ako chodil s otcom na lovecké výpravy do džungle v okolí Novej Germánie. Niekedy boli preč celý týždeň, spávali v stane a poľovali na zver.

Bola to upokojujúca spomienka. Plukovník uprostred trosiek po výbuchu vzdychol, akoby na svete nemal jedinej starosti. Znovu začul klopot, stále z veľkej diaľky. Nespojil si ho s rýchlou paľbou automatických zbraní.

Potom budovou Kráľovskej mincovne otriasol druhý výbuch.

Plukovník zavrel oči pred oslepujúci zábleskom, svetlo bolo rovnako jasné ako slnko v strede Zeme.

Brutálne ho ovalila tlaková vlna a z pľúc mu vysala vzduch.

„Was ist...?“ klesol plukovník a stále ležal na chrbte, keď miestnosťou preleteli úlomky skla a zacinkali na leštenom mramore okolo neho.

Vtom si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Nielenže všetko rýchlo zahalil dusivý čierny dym, ale mal pocit, že ho má aj plnú myseľ.

„Wie komme ich hierher?“ povedal a pokúšal sa to pochopiť.

Vôbec netušil, ako sa sem dostal. Podľa poslednej spomienky, ktorá bola taká konkrétna, aby sa na ňu dalo spoľahnúť, na nich zaútočili v Novej Germánii. Spomenul si, že ho zajali styxovia, no potom – pripadalo mu to zvláštne – si pamätal len purpurové svetlo. Nie, vlastne purpurové svetlá, bolo ich mnoho, horeli tak intenzívne, že jeho spomienky boli v porovnaní s nimi matné.

Nejasne si spomínal na dlhú cestu k zemskému plášťu a potom už mal pamäť deravú, až kým sa neocitol v nákladiaku s oddielom svojich novogermánskych jednotiek. Odviezli ich do veľkej budovy – fabriky. S ňou sa spájalo niečo, čo mal urobiť a čo mu zotrvalo v prednej časti mysle. Taká životne dôležitá úloha, že dostala prednosť pred všetkým ostatným, dokonca aj pred jeho vlastným prežitím.

No práve v tejto chvíli nevedel prísť na to, čo to bolo za úlohu. A nemal čas ďalej nad tým uvažovať, lebo ho prebral výstrel. Posadil sa a sykol, hlava ho ostro zaboľela tam, kde si ju udrel o dlážku. Kašlal a dusil sa štipľavým dymom, vedel, že najskôr sa musí dostať do úkrytu.

Preliezol k dverám, kde bol dym menej hustý, a zistil, že sa nachádza v kancelárii s vysokým stropom a stolom, na ktorom stála váza s kvetmi. Kopancom dvere zavrel, zostal za nimi ležať a prezrel sa. Vlasy mal vlhké od zranenia na temene, ale nevedel určiť, či je to vážne – pokožku okolo rany mal necitlivú a zo skúsenosti vedel, že všetky zranenia hlavy veľmi krvácajú. Rukou si prešiel po zvyšku tela a nenašiel ďalšie rany. Nebol v uniforme, mal na sebe kabát a civilné šaty, ktoré nespoznával. No mal aspoň svoj vojenský opasok a v puzdre svoju pištoľ. Vytiahol ju a jej váha v ruke ho upokojila. Niečo, čo poznal. Čakal a počúval zvuky na opačnej strane dverí.

Dlho čakať nemusel. Po krátkej prestávke zachytil angličtinu a škrípanie bagančí v troskách na chodbe, kde bol predtým. Nieкто vrazil do

dverí a vtrhol dnu. Muž v čiernom, s nápisom POLÍCIA na hrudi. Mal na sebe plynovú masku a prilbu a bol ozbrojený automatickou zbraňou, akú plukovník Bismarck ešte nevidel.

Plukovník policajta prekvapil, ramenom ho zovrel pod krkom a stískal ho, kým muž nezamdlel. Policajtova vysilačka chrapčala, kým mu plukovník vyzliekol uniformu a obliekol si ju. Keď si nasadil plynovú masku, uvedomil si, že z rany na hlave krváca ešte viac, no teraz sa nemal čas tým zapodievať.

Prezrel si zbraň a zistil, že ovládanie je veľmi jednoduché. Potom vyšiel z kancelárie a spravil pár krokov do čierneho dymu, no ocitol sa zoči-voči ďalšiemu policajtovi v rovnakom taktickom výstroji. Keď sa im stretli pohľady cez šošovky plynových masiek, policajt mu dal rukou znamenie, no plukovník nevedel, ako má odpovedať. Policajtovi sa v očiach zjavila otázka. Plukovník si myslel, že jeho identita sa prezradila, a začal v rukách dvíhať útočnú pušku H&K.

Zachránil ho ďalší výbuch, ktorý sa prevalil chodbou a zmietol ho z nôh. Plukovník sa omámene pozbieral a vytackal sa cez hlavný vchod, kde na poškodených verajach dvere viseli nakrivo. Takmer stratil rovnováhu, keď minul schod, a zatackal sa na chodníku pred budovou.

Prudko zastal.

Ocitol sa pred kordónom ozbrojencov – bolo ich priveľa, aby ich mohol premôcť. Všetci striehli za opustenými vozidlami alebo za štítmami a mali ho v laserových mieridlách.

Nebol pripravený na to, čo sa udialo. Krútila sa mu hlava a ešte stále mal otupené zmysly, a tak nereagoval, keď mu vytrhli pušku. Zároveň ho dvaja policajti bleskovo zrazili z nôh a odniesli.

„To je v pohode, kamoš, neboj sa. Zoženieme ti pomoc,“ povedal mu súcitne policajt po jeho ľavej strane. Druhý tiež niečo zamrmlal, ale plukovník to nezachytil.

Jeho sprievodcovia mu sňali prilbu a plynovú masku. „Ty nie si od nás,“ povedal policajt, keď uvidel plukovníkovu zakrvavenú tvár.

„Ten bude z tímu E – vidiečan,“ povedal druhý. No plukovník nepočúval. O necelých šesť metrov ďalej ležalo na chodníku telo. Okolo neho sa v kruhu smiali a vtipkovali policajti a jeden z nich doň štuchol špičkou baganče. Plukovník mŕtveho okamžite spoznal. Bol to Novogermán

z jeho pluku. Poznal ho aj jeho manželku – nedávno sa im narodila dcéra. Plukovník sa pokúsil vytrhnúť dvom policajtom, čo ho podopierali, ale tí to pochopili ako prejav hnevu.

„Áno – do hodiny dostaneme aj ostatných,“ zavrčal väčší z dvoch policajtov drsný sľub. „Neviem, kto sú tí sviniari, ale štyroch sme už našli.“

Plukovník sa stále mykal a tentoraz prehovoril druhý policajt. Slová sa z neho trhane sypali, akoby mal každú chvíľu vybuchnúť od hnevu: „Pokoju, kamoš. Neboj sa, my to dokončíme.“

Plukovník zamrmlal: „Áno.“ Uvedomil si, že ak sa nechce dať odhaliť ako jeden z nepriateľov, musí hrať úlohu ich kolegu. Dovolil dvom policajtom, aby mu pomohli prejsť na koniec Threadneedle Street a potom do bočnej ulice, kde čakali sanitky.

„Postarajte sa oňho, dobre? Zasiahol ho posledný výbuch,“ prikázal jeden z policajtov ošetrovateľovi. Nechali ho tam a rozbehli sa naspäť k centrálnej banke.

V sanitke začal ošetrovať plukovníka prezerať. „Pekné fúzy,“ povedal mu. Podľa toho, ako sa mu triasli ruky, bolo jasné, že mladý ošetrovateľ ešte nikdy takúto akciu nevidel. Vyčistil ranu na plukovníkovej hlave a dokončoval obvaz, keď sa na konci ulice ozvali výkriky. Na nosislách prinášali ďalších ranených. Ošetrovateľ sa im rozbehol na pomoc a plukovníkovi sa naskytla príležitosť, na ktorú čakal. Hoci bol ešte stále trochu omámený, vystúpil zo sanitky a odkráčal preč.

Keďže na okolí bolo toľko uniformovaných ľudí – policajtov a čoraz viac aj vojakov –, plukovníka si nikto nevšimol. Držal sa v bočných uličkách a zastal, až keď zbadal vchod na zadnej strane jednej z veľkých úradných budov. Za otvorenou bránou videl rampu, ktorá viedla dole do podzemného parkoviska. Plukovník doň zišiel a skúšal dvere na autách, či nenájde nezamknuté vozidlo, keď sa vtom zjavil muž v pásikavom obleku. Zamieril rovno k veľkému terénnemu autu a práve, keď do kufru nakladal dva kufriky, plukovník ho omráčil. Vymenil policajtnú bundu za sako omráčeného, zložil ho vedľa kufrikov a zabuchol dvere kufra.

Hoci doteraz šoféroval len autá s volantom na ľavej strane, bez problémov prešiel s vozidlom cez rampu a do ulíc. Keď sa zaradil do kolóny áut, čo odchádzali z chaosu v City, prehrabal sa v ukoristenom saku. Našiel peňaženku, vybral z nej kreditky a vysypal ich na sedadlo spolu-

jazdca. Potom našiel vodičský preukaz, na ktorom bola podľa všetkého domáca adresa omráčeného, a začal si všímať značky naokolo. Hoci netušil, ako nájde cestu k domu toho muža, bol už mimo bezprostredného nebezpečenstva, a nemusel sa tak veľmi ponáhľať.

Dotkol sa ovládača na konzole vedľa svojho sedadla a na prístrojovej doske sa zjavilo biele logo BMW. Usmial sa. Po niekoľkých kliknutiach sa dostal k zabudovanému GPS. Okamžite zadal smerovacie číslo z vodičského preukazu. Keď autoritatívny ženský hlas odrecitoval pokyny, plukovník prikývol a na tvári sa mu zjavil ešte širší úsmev.

„*Bayerische Motoren Werke*,“ vydýchol a obdivne prešiel rukami po luxusnom koženom okraji volantu. „*Ausgezeichnet*.“ Plukovník túto značku dobre poznal – jeho otec vo Veľkej vojne riadil lietadlo BMW.

To z vonkajšieho sveta, čo dosiaľ plukovník objavil, mu bolo také známe, až sa takmer mohol tváriť, že je stále v Novej Germánii. No na ostatné veci si bude musieť zvyknúť. Napríklad gravitácia tu bola taká silná, že každý krok si vyžadoval námahu, akoby mal na tele olovenú záťaž.

A slnko...

Prižmúrenými očami hľadel cez tmavé predné sklo a obdivoval ohnivú guľu, čo visela na nebesiach, oveľa menšia a slabšia ako večne planúce a vždy prítomné slnko, ktoré poznal celý svoj život. Ani teraz nebolo rovno nad hlavou a ako zázrak vnímal, že zapadne za obzor s príchodom noci, s príchodom tmy.

A ľudia na uliciach. Ľudia všetkých rás. Díval sa, ako sa starší černochoť potkol a spadol. Okamžite mu šla na pomoc beloška.

V Novej Germánii žila iba jedna rasa, hoci to nebolo vedomé rozhodnutie jej vodcov, ale vyplynulo to z okolností jej vzniku. Plukovník Bismarck zároveň veľmi dobre vedel o zverstvách, ktoré sa páchali vo vojnovom Nemecku. Pri pohľade na zmes ľudí, čo opúšťali City, sa usmial. Naozaj sa nachádza v osvietenej civilizácii.

Chodte tristo metrov ku kruhovému objazdu na Old Street, potom odbočte na druhej odbočke, diktovala mu mechanicky gépéeska.

Plukovníka síce styxovia uniesli z jeho vlasti a vrhli ho do tohto nového a cudzieho prostredia, ale nechystal sa kapitulovať. Vedel si poradiť. Vedel, ako prežiť.

A okrem toho mal nevybavené účty.

Kapitola 2

„Dofrasa!“ zaznel tichý hlas do hustého šera v domčeku na Parryho panstve. Keby niekto videl, ako rýchlo muž prešiel k oknu pokrytému pavučinou, neuveril by vlastným očiam. Keď odhrnul otrhaný záves, svetlo prefiltrované dažďom mu dopadlo na tvár – na tvár šesťdesiatnika.

Nebola to však normálna tvár; pokožka bola mierne zdvihnutá v sérii sústredných kruhov, ktoré sa mu šírili okolo očí. A na čele mal mriežku vrások, ktoré mu siahali za spánky a pod uši. Akoby mu cez pokožku lozili červy a zanechávali za sebou stopy.

„Dopekla, kto to je?“ zamračil sa muž. Chlopne ušianky si pritiahol tuhšie na uši, až v nich zapraskala kovová fólia. Zopakoval otázku a pomaly cúvol od okna.

„Stoj!“ zavrčal Chester, keď sa Will po chodníku pred nimi rozbehol k bráne.

Will zastal a pozrel na digitálky, neuvedomoval si, aké ťažkosti spôsobuje nevinný elektronický prístroj mužovi v tme. „Prečo? Bežíme len asi tridsať minút,“ povedal Chesterovi. Až potom medzi stromami zbadal machom pokrytú strechu domčeka, ale priateľovi to nespomenul.

„Polhodinu?“ odfrkol Chester a zažmurkal, lebo mu do očí mrholilo.

„Áno. Čo keby sme zistili, kam vedie?“ povedal Will a pozrel na chodník. „Alebo už máš dosť? Môžeme to zabaliť a vrátiť sa do domu,“ navrhol.

„Nehrozí. Aspoň u mňa teda určite nie,“ odvetil Chester podráždene. Ukázal na značku na bráne. „Tu je však napísané: *Nebezpečná zóna. Zákaz vstupu.*“

„Zákaz vstupu? Kedy nás také niečo zastavilo?“ povedal Will a okamžite preliezol cez bránu. Chester ho neveľmi nadšene nasledoval.

„Práve chytám druhý dych,“ zaklamal.

„Dobre, tak si dajme preteky k tamtomu lesu,“ vyzval ho Will a v hustú dažďu zrýchlili.

Chester sa pokúšal udržať s kamarátom tempo. „Myslel som si, že aj doteraz sme sa pretekali,“ zavrčal.

Drake bol preč už takmer mesiac a Parry v jeho neprítomnosti chlapcov skúšal, posielal ich behávať a učil ich cvičiť s činkami v staromódnej posilňovni v pivnici. Parryho predstava o telesnom cvičení vychádzala z rokov strávených v armáde, takže im dával zabráť, ale nesťažovali sa, lebo si netrúfali odmietnuť starca a okrem toho im rýchlejšie ubiehal čas v úkryte pred styxmi.

Šmýkali sa v blate a postupovali po chodníku, až Chester zachripel: „Prestávka. Nepriaznivé poveternostné podmienky!“

Uchýlili sa pod starý brest, aby ich konáre aspoň trochu ochránili pred dažďom.

„V týchto handrách vyzeráme ako dvaja trestanci na úteku,“ zasmial sa Will pri pohľade na hrubé sivé tepláky, ktoré im dal Parry.

„Presne tak,“ prisvedčil Chester. „A tenisky vyzerajú ako z kamennej doby.“ Podupkal nohami a pokúšal sa otriasť blato z ťažkých čiernych pláteniek, potom sa poobzeral po stromoch, kde už bolo vidieť prvé znaky jesene. „Zvláštne – celý čas pod zemou som vôbec netušil, kde sa nachádzam. No teraz som na Povrchu a zase neviem, kde som.“

„No,“ začal Will zamyslene, „je tu nadpriemerné množstvo zrážok – možno preto, lebo vietor prichádza sponad vody, možno dokonca sponad mora.“ Rukávom si z tváre utrel vlhkosť. „Áno, asi sme blízko pobrežia. Mohol by to byť Wales alebo Škótsko.“

Na Chestera to urobilo dojem. „Vážne? Ty to vieš?“

Will sa zasmial. „Nie,“ priznal.

„Si somár,“ povedal Chester.

„Možno, ale rýchlejší somár ako ty,“ odvetil Will a znovu sa rozbehol.

„To sa ešte uvidí!“ zvolal Chester Willovi za chrbtom. Bol Willovi v päťach, keď vbehli do zákruty na zablatenom chodníku a ocitli sa zoči-voči mužovi s puškou v rukách.

„Dobrý deň,“ povedal muž, keď Will prudko zabrzdil, až doňho Chester narazil. Puška bola zalomená – tak ako treba správne nosiť zbraň, keď sa nepoužíva -, takže chlapani sa nevyplašili. Muž im pripadal starý, jeho vráskavá pokožka mal od slnka tmavohnedý odtieň a riedke vlasy mal takmer rovnako biele ako Will.

„Vy ste veliteľovi hostia, však?“ povedal muž. Mal na mysli Drakovho otca a Will si hneď uvedomil, že je to určite starý Wilkie, záhradník, ktorý sa stará o panstvo.

Will pomaly prikývol, nebol si celkom istý, ako má odpovedať. „A vy ste určite... ehm... pán Wilkie?“

„Presne tak, ale volajte ma, prosím, starý Wilkie. Všetci ma tak volajú,“ povedal muž. „A toto je moja vnučka Stephanie.“

„Steph,“ opravil ho dievčenský hlas. Dievča, ktoré sa pred nimi zjavilo, malo asi pätnásť alebo šestnásť rokov a bledú pehavú tvár. Trochu opovržlivo na nich zazrela, ale viac nepovedala a popravila si na ruke zväzok zastrelených bažantov, akoby ju ulovená korisť zaujímala viac ako oni dvaja.

Starý Wilkie na dievča pozrel s hrdým výrazom. „Stephanie sem občas chodíva na víkend. Študuje v Benendene, viete? Veliteľ je ozajstný džentlmen – platí jej školné...“

„Starký!“ zahriakla ho Stephanie, zvrtila sa na štíhlych nohách a vykročila opačným smerom.

Starý Wilkie sa sprisahanecky naklonil k chlapcom. „Typická tínedžerka, hovorí, že život na vidieku je nuda, a chce byť len v Londýne, chodiť po nákupoch a stretávať sa s kamarátkami. Vždy taká nebola – keď bola malá, páčilo sa jej tu. No, ale Londýn a juh sú na tom teraz tak zle, že jej tu je lepšie, kým všetko prehrmí...“

Z diaľky zaznel Stephanin hlas: „Starký, tak ideš, alebo nie?“

Starý Wilkie sa vystrel. „Vy a ostatní z vašej skupiny zostanete s veliteľom nadlho?“

Will a Chester si vymenili pohľady. Drake ich výslovne varoval, aby tomuto človeku o sebe nič nehovorili.

„Ešte nevieme,“ odvetil Will.

„No, ak máte seriózný záujem o výcvik – vojenský výcvik –, mohli by ste skúsiť stromovú cestičku,“ povedal Wilie.

„Čo je to?“ spýtal sa Will.

„Začína sa tu.“ Starý Wilkie ukázal na rebrík na kovovom ráme, ktorý bol postavený okolo kmeňa mohutnej borovice, potom zdvihol prst hore ku konárom a chlapci videli, že medzi stromami sa niečo kľukatí.

„Je to prekážková dráha, ktorú som kedysi vybudoval pre veliteľa,“ vysvetľoval starý Wilkie. „Desiata paradesantná brigáda v Aldershote ten nápad odkukala, ale moja dráha je väčšia a lepšia. Udržiavam ju v dobrom stave, aj keď veliteľ sa jej nedotkol už celé roky.“ Starý Wilkie sa usmial na chlapcov. „Stephanie po nej prebehne ako namydlený blesk. Mali by ste ju vyzvať na súboj – uvidíme, či to zvládnete rýchlejšie.“

„Dobrý nápad,“ prikývol Will.

„Áno, to by sme mali,“ pridala Chester nepresvedčivo a očami sledoval kovovú konštrukciu, ktorá sa vinula cez tri koruny stromov.

„Nuž, páni, musím ísť. Dúfam, že sa ešte stretneme,“ povedal starý Wilkie. Pohvizdujúc vykročil za Stephanie.

„Tam hore ma nedostaneš,“ povedal Chester a potom sa usmial. „Iba keby sa Stephanie chcela pretekať. Je fakt pekná, však?“ Našpúlil pery, akoby sa nad niečím zamyslel. „Musím sa priznať, že po tom, čo spravila Martha, sa mi ryšavé baby sprotivili, ale som pripravený spraviť výnimku.“ Na tvári mal zasnený výraz.

„Takže sa ti páči viac ako Elliottová?“ doberal si ho Will.

„No... ehm...“ koktal Chester zahanbene.

Will prekvapene pozrel na kamaráta. Nečakal, že tú otázku vezme vážne.

„Teraz sa s Elliottovou veľmi nestretávame, však?“ vyprskol Chester. „Stále je vo svojej izbe, donekonečna sa kúpe, robí si manikúru a samé dievčenské veci.“

Will prikývol. „Povedala mi, že ju bolí chrbát... že ju stále bolia plecia.“

„Tak ide možno len o to a necíti sa dobre,“ usúdil Chester. „No vôbec nie je taká ako kedysi. Akoby zmäkla.“

„To je pravda,“ prisvedčil Will. „Odkedy sme tu, veľmi sa zmenila. Začínam si o ňu robiť starosti.“

Ďalej husto pršalo a posledný kilometer pred domom sa k bežiacemu Willovi a Chesterovi pridali Bartleby a Colly, dve obrovské vyžly.

„Dostali sme mačacích bodyguardov,“ zasmial sa Chester, keď sa k nim zvieratá pridali každé z jedného boku. Vyžly zľahka bežali s vysoko vztýčenými hlavami, akoby chceli ukázať, že takéto tempo je pre ne nič.

„Nikdy ich nepredbehneme,“ zasmial sa Will zadychčane, keď všetci štyria dorazili k domu. Vybehli po schodoch hlavného vchodu a vošli do haly. Takmer okamžite sa zjavil Parry.

„Využiť sa, chlapi, ehm...“ vyzval ich, keď videl, že po čierno-bielej mramorovej dlážke rozniesli blato. „A pozrite sa na tie ufúľané zvieratá.“ Zagánil na mačky, ktoré mali lysú kožu postriekanú blatom. „Ulovia všetko vtáctvo na pozemku. O chvíľu tu nezostane ani jeden vták,“ dodal Parry ľútostivo. Drsný starec s neposlušnými vlasmi a s rozkuštreňou bradou mal na tvídových oblekových nohaviciach kuchynskú zásteru a v rukách držal akési vytlačené papiere. „Boli ste preč dlhšie, než som čakal,“ poznamenal s pohľadom upretým na staré nástenné hodiny.

Chlapci mlčky stáli a rozmýšľali, či majú spomenúť stretnutie s starým Wilkiem a jeho vnučkou. Napokon nič nepovedali a znovu sa ozval Parry: „Teší ma, že výcvik beriete vážne. Predpokladám, že by vám dobre padlo niečo pod zub.“

Will aj Chest energicky prikývli.

„Myslel som si. Na sporáku som nechal polievku a k nej si môžete dať čerstvý chlieb. Prepáčte, že toho nie je viac, ale mám veľa práce. Niečo sa deje.“

Parry otvoril dvere do svojej pracovne a náhlivo vošiel. No skôr ako sa zabuchli dvere, chlapi prvýkrát zazreli vnútrajšok miestnosti.

„Bol tam tvoj otec?“ spýtal sa Will. Kým sa zavreli dvere, chlapi videli pána Rawlsa, ako stojí nad niečím, čo podľa rachotu mohla byť staromódna tlačiareň.

„Áno, aj ja som ho videl. Myslel som si, že do pracovne nesmieme vstupovať,“ odvetil Chester. Pokrčil plecami, potom si kľakol a vyzul si plátenky. „Keď nad tým tak rozmýšľam, otca v poslednom čase veľmi neviem – žeby bol celý čas tam?“

„A ktovie, o čom to Parry rozprával. Myslíš, že to zase vystrkujú rožky

oni?“ spýtal sa Will. Od útoku na finančnú časť londýnskeho City a od výbuchov vo West Ende uplynulo niekoľko mesiacov, no nezdalo sa, že by styxovia pokračovali v ofenzíve proti Pozemšťanom.

„Ak sa niečo deje, bude to v správach. Poďme sa najesť pred televízor,“ navrhol Chester.

„To by šlo,“ odvetil Will.

Vzhľadom na bezpečnostné opatrenia stáli na špeciálne predstavenie *Bohémy* v Palais Garnier v deviatom parížskom obvode dlhé rady. Dodatočné opatrenia sa zaviedli preto, lebo v ten večer prišiel na predstavenie aj francúzsky prezident.

Žandári pomocou ručných skenerov kontrolovali pred vstupom do foyer každého človeka z publika. Medzi čakajúcimi trpezlivo stála žena.

„*Bonsoir, madame,*“ povedal žandár, keď na ňu prišiel rad a podala mu kabelku.

„*Bonsoir,*“ odvetila, kým druhý žandár prešiel spredu aj zozadu po celej dĺžke jej tela skenerom.

„*Anglaise,*“ poznamenal žandár nenútene, keď skontroloval, či je lístok platný. „Želám vám príjemný zážitok.“

„Ďakujem,“ odvetila Jenny, keď jej naznačil, že môže prejsť ďalej. Keď si hľadala miesto, kráčala, akoby sa nachádzala v hustej tme a nevidela pred sebou zem. Napokon miesto našla, potichu sa posadila a čakala, kým sa zdvihne opona.

Žena, Jenny Graingerová, nevyvolala poplach, keď prechádzala cez skener a bezpečnostné kontroly na londýnskej stanici St Pancras International pred nástupom do vlaku Eurostar do Paríža. Ani počas cesty nespravila nič, čo by vyvolalo podozrenie, hoci tvár mala zmraštenú a trochu žltkastú a väčšinu času len bez mihnutia oka hľadela pred seba. No keby jej niekto venoval pozornosť, pravdepodobne by usúdil, že ten zvláštny výraz spôsobuje vyčerpanie.

No keď teraz v Palais Garnier všetci vstali, lebo na svoje miesto prišiel francúzsky prezident so svojou príťažlivou manželkou, Jenny sa začala prehrabávať v kabelke. Svetlá sa stlmili a zdvihla sa opona.

Muža na vedľajšom sedadle Jennino šmátranie v kabelke a rýchle šepkanie znervóznilo. Keď sa lepšie prizrel, zistil, že sa správa, akoby mala bolesti. Ruku si pritískala na brucho. Keďže bol lekár, prirodzene sa jej spýtal, či nepotrebuje pomoc. No ona neodpovedala a začala ešte hlasnejšie šepkať.

Jenny odrazu vyskočila na nohy. Vyrušila všetkých v rade a náhlila sa do strednej uličky. Nezamierila však k východu, ale zahodila kabelku a rozbehla sa k pódiu. K francúzskemu prezidentovi.

Nedobehla k nemu, no výbuch zabil vyše dvadsať ľudí v hľadisku.

Niekoľko svedkov tvrdilo, že v jednom okamihu tu bola a v nasledujúcom sa oslepujúco zablysko a ozval sa rachot. No kým niektorí sa nadržávali, že sa potkla na koberci, ďalší prisahali, že ju zadržal človek z prezidentovho sprievodu. Nemohla to byť pravda, lebo ten muž hneď zahynul. Čokoľvek ju zastavilo, Jenny nedošla k cieľu a prezident s prvou dámou vybehli z divadla s telesnou strážou.

Hoci záznamy ukázali, že Jenny zrejme nemala kontakty s teroristami a nezaujímal sa o politiku, okrem toho, že kedysi bola členkou Mladých konzervatívcov, predpokladalo sa, že do divadla prepašovala výbušné zariadenie. To sa však nezhodovalo s dôkazmi z kamerového systému a zisteniami kriminalistov, ktoré poukazovali na niečo mimoriadne čudésne.

Zdalo sa, že výbuch vyšiel z jej vnútra, a podrobná analýza to potvrdila, lebo väčšina jej tela na mieste výbuchu chýbala.

Rýchlo sa objavila teória, že Jenny mala odstránené vnútorné orgány, aby vzniklo miesto pre dvojdielnu výbušninu, z ktorej sa po zmiešaní stala silná zbraň.

Z tejto obyčajnej Londýňčanky, ktorá by bola zrejme v priebehu niekoľkých dní aj tak zomrela na strašné znetvorenie tela, sa stala chodiaca bomba.

Muž cestou domou z práce vyšiel zo stanice metra a zamieril hneď na ulicu Camden High. Mal okuliare, bol upravený a zvedavo si prezeral rozličné skupinky ľudí v okolí.

V poslednom desaťročí sa trhovisko v Camden Locku stalo obľúbeným miestom tínedžerov v čiernom, ktorí sa ponevierali po rôznych butikoch a krytých trhoch. No medzi nimi boli, dokonca aj takto večer, turisti, čo sa pokúšali stihnúť posledný čln do Malých Benátok, alebo si prišli pozrieť vzdúvadlá.

Muž v triezvom obleku sa vôbec nehodil k pestrým výkladom, v ktorých sa vynímali ťažké baganče krikľavých farieb a kožené opasky s veľkými mosadznými sponami s vyškerenými lebkami alebo prekríženými nábojmi.

Prudko zastal tesne pred mostom cez kanál, potom cúvol z okraja chodníka, aby mohol prejsť šík austrálskych turistov. Vybral zo saka mobil, zdalo sa, že doň začal rozprávať a zasmial sa.

„Tomu hovoríte maskovanie?“ povedal. „Na gotický imidž ste pristarý.“

Niekoľko metrov odtiaľ sa v tienistom výklenku medzi dvoma budovami zasmial Drake. „Možno, ale dnes sa to volá emo. Aj tak sa mi stále páčia The Cure,“ povedal.

Drake sa stiahol ďalej do tieňov a pritisol sa k hrboľatej viktoriánskej tehlovej stene. Oblečenú mal voľnú čiernu vojenskú bundu a nohavice, na nohách martensky. Muž sa však smial na inom: Drake si úplne oholil hlavu a nechal si narásť briadku. K tomu pridal malé okrúhle slnečné okuliare so zrkadlovými sklami.

„Myslel som si, že sa ozvete,“ povedal muž, teraz už s vážnym výrazom. „Sledoval som tri vzorky Domínia, ktoré sme vložili...“

„No tie zmizli zo zásob patogénov,“ prerušil ho Drake. „A v hlavnej databáze už po nich nebude ani stopy.“

„Ako...?“ zvolal muž. „Ako to viete?“ Začal sa obracať k Drakovi.

„Nie!“ varoval ho Drake. „Možno sa dívajú.“

Muž sa znovu obrátil k hlavnej ceste a prikývol, akoby vyjadroval súhlas s človekom na druhej strane linky.

„Preto súrne potrebujem vašu pomoc,“ pokračoval Drake. „Charlie, vy môj obľúbený imunológ, potrebujem, aby ste mi vyrobili ďalšiu vakcínu proti Domíniu, a ja potom vymyslím, ako ju rozšíriť. A potrebujem, aby ste sa pozreli aj na ďalšie veci.“

„Váš obľúbený imunológ?“ zopakoval Charlie s hraným rozhorčením. „Určite som jediný imunológ, na ktorého sa obraciate, a určite jediný,

ktorý je taký hlúpy, že kvôli vám riskuje život.“ Nadýchol sa a spýtal sa: „Tak ako to tentoraz spravíme?“

„Keď prídete domov, za odpadkovou nádobou nájdete ukrytý balíček – nechal som vám v ňom ďalšie vzorky krvi aj vzorky vírusov, ktoré som ukoristil v Kolónii.“ Drake počkal, kým okolo Charlieho prejde po chodníku žena, potom dopovedal: „Je medzi nimi jeden zabijak, tak bacha.“

„S každým patogénom narábame, ako keby išlo o Veľký londýnsky mor,“ odvetil Charlie.

„Žiaľ, nie ste ďaleko od pravdy,“ zašepkal Drake pochmúrne. „Teraz už radšej choďte. O pár dní sa u vás zastavím.“

„Dobre,“ povedal Charlie, tváril sa, že tlačidlom na mobile ukončil neexistujúci hovor, a pokračoval v ceste. Po chvíli Drake vyšiel zo skrýše a zaradil sa za dvoch starnúcich fanúšikov rockabilly, ktorí sa šuchtali v semiškách a s vyčesanými ofinami, odfarbenými na neskutočný extračierny odtieň. Išiel za nimi až ku camdenskej stanici metra, kde odrazu zastalo niekoľko policajných dodávok.

Zamestnanci londýnskej dopravnej spoločnosti vyvádzať ľudí zo stanice a vchody uzatvárali mrežami. Z dodávok povyskakovalo vyše desať policajtov v plnej zbroji, no potom už iba postávali, akoby sami nevedeli, čo tu hľadajú. Jeden pobúchal obuškom po štíte a z reproduktorov sa ozval oznam, že stanica metra je zavretá, aby polícia mohla preveriť podozrivý balíček.

Drake sa zamiešal medzi dav, čo sa zhromažďoval pred stanicou, a počúval nahnevané komentáre cestujúcich. Takéto veci sa v Londýne stávali čoraz častejšie po prvej vlne útokov styxov, alebo, presnejšie, Novogermánov ožiarených temným svetlom.

Počas mesiacov po bombových útokoch v City a vo West Ende sa celá krajina – už predtým finančne podvyživená – prepadla do pochmúrnej a stále sa zhoršujúcej recesie. Ľuďmi veľmi otriasol atentát na riaditeľa centrálnej banky. A hoci sa zdalo, že teroristické činy neidentifikovaných páchatel'ov ustali, všeobecný nepokoj pokračoval. Občania volali po zmene vlády a boli vyhlásené predčasné voľby. Ani jedna strana nezískala dosť hlasov na jej zostavenie, čo viedlo k rôznym zákulisným dohodám o delení moci a k atmosfére nerozhodnosti a zmätku, ktorá sa stala živnou pôdou štrajkov.

Pre styxov nastali ideálne podmienky, aby mohli ďalej kuť svoje plány. Drake to veľmi dobre vedel.

„Rozíďte sa, ľudia,“ nabádal policajt dav. „Stanica je zatvorená. Budete musieť využiť iné spôsoby dopravy.“

„A ktoré?“ spýtal sa jeden fanúšik rockabilly. „Myslíte autobusy? Zabudli ste, že tento týždeň zase štrajkujú?“

Keď ľudia v dave začali súhlasne pokrikovať a tlačiť sa dopredu, Drake si povedal, že sa treba odpratať, skôr ako sa to zvrhne. Nenútene odkráčal preč. Po útokoch v City sa z neho stala hľadaná osoba – o to sa postarali styxovia. A hoci si bol istý, že jeho kostým mu pomôže vyhnúť sa prehľadávaniu, polícia by mohla v rámci rozháňania davu začať náhodne zatýkať, a nechcel pokúšať osud. Rozhodne nie teraz, keď mal toľko práce.

Chester sa na druhý deň ráno zobudil skôr ako zvyčajne – zo spánku ho vytrhol kŕč v nohe.

„Prehnal som to,“ zastonal si pod nos, masíroval si lýtko a spomínal si, ako s Willom včera bežali. Odrazu si prestal hnieť zaseknutý sval a zahľadel sa do diaľky. „Rastové bolesti,“ povedal a spomenul si, čo horvievala mama, keď ho boľavé nohy prebúdzali uprostred noci. Pani Rawlsová za ním rýchlo prišla do izby, sadla si vedľa neho na posteľ a prihovárala sa mu chlácholivým hlasom, kým bolesti nepominuli. Keď bola pri ňom, nikdy to nebolo také strašné, a teraz nemal ani poňatia, kde sa mama nachádza, a či je vôbec ešte nažive. Pokúšal sa nemyslieť na to, čo s ňou mohli styxovia spraviť, lebo to bolo horšie ako akákoľvek telesná bolesť. Stále v sebe živil nádej, že je v bezpečí a niekde sa skrýva.

Keď sa Chester obliekol, vyšiel zo svojej izby a vybral sa po chodbe dlhými krokmi, aby si uvoľnil nohy. Dvakrát zaklopal na dvere Willovi, aby kamarát vedel, že je hore, ale nečakal na odpoveď. Dole nebolo ani stopy po tom, že by sa už niekto objavil, a dvere do Parryho pracovne boli ako zvyčajne pevne zatvorené. Chester pred nimi chvíľu postával; tlačiareň bola tentoraz ticho a zvnútra nepočul nijaké iné zvuky. Otvoril dvere do salóna.

Vzduch tam bol teplý od ohňa v kozube a pred ním so skríženými nohami sedela na tartanovom cestovnom koberci pani Burrowsová.

Mykol sa, keď sa mu za chrbtom ozval dupot – Will zoskočil zo schodiska.

„Dnes si vstal nejako skoro,“ povedal Chesterovi nahlas. „Určite si...“

Stíchol, lebo Chester si priložil prst na pery a potom ukázal na pani Burrowsovú.

„Nič sa nedeje,“ povedal Will. „Len medituje. Robí to každé ráno.“

„Počuje nás?“ spýtal sa Chester potichu.

Will pokrčil plecami. „Asi, no keď chce, môže zostať v tranze.“

Hoci pani Burrowsová mala zavreté oči a sedela bez pohybu, akoby nedýchala, odrazu jej klesla sánka. Z úst jej vyšiel chladný vzduch. Para sa chvíľu vznášala pred jej tvárou bez výrazu, hoci v miestnosti bolo teplo.

„Ako to robí?“ zašepkal Chester.

„Neviem,“ odvetil hneď Will, lebo ho viac zaujímalo škvŕkanie v bruchu. Pozrel cez plece na chodbu. „Necítim, že by sa v kuchyni niečo varilo. Umieram od hladu. Spratal by som jedny Parryho anglické raňajky.“

Chester chmúrne pokrútil hlavou. „Myslím si, že na tomto fronte máme smolu. Nemá čas na varenie. Niečo sa rozhodne deje.“

„Podľa správ nie,“ odvetil Will. Včera večer prepínali kanály a na nič nenarazili. Ukázal na tabuľu v rohu salóna. „Možno dnes nebudeme mať ani vojenskú akadémiu.“

Parry nielenže chlapcov povzbudzoval, aby cvičili, ale robil, čo bolo v jeho silách, aby dal zabráť aj ich hlavám a každé ráno im prednášal. Čerpal z toho, čo najlepšie ovládal, a tak preberali čítanie máp, vojenskú taktiku a pohyb v teréne.

„Škrtiace body a prelínajúce sa palebné polia,“ povedal Chester, lebo si spomenul, čo im včera Parry povedal o teórii útoku.

„Ja mám najradšej bojové vedenie vozidla.“ Will sa usmial. „To nás v škole v Highfielde neučili.“

Chester sa zamyslel. „Len si predstav, koľko vyučovacích hodín sme za minulý rok vymeškali. Akoby sa to stalo v minulom živote. Už si takmer nič nepamätám... len ako som dal do laty toho darebáka Speeda.“

„Stále sa čudujem, že nám Parry zveril svoj milovaný Land Rover,“ pokračoval Will, lebo kamarátovi poriadne nevenoval pozornosť. „Fakt som si myslel, že sa prekoppcne, keď som sa valil zo svahu.“

Chester sa s úsmevom vrátil do prítomnosti. „Jasné. A nebol nadšný, keď som bočné zrkadlo odrazil na strome.“

„Veru nie,“ vyhlásil Parry vo dverách. Chester sa tváril previnilo, keď stavec pokračoval: „Obávam sa, chlapi, že dnes ráno sa budete musieť postarať sami o seba. Bol som celú noc hore a monitoroval som situáciu.“

„Takže sú to styxovia?“ spýtal sa Will.

„Nesie to všetky ich znaky. Ak mám pravdu, práve vstúpili do druhej fázy svojich plánov.“ Parry sa zamračil. „Stále však neviem prísť na to, prečo po priamych útokoch v City nasledovala dvojmesačná prestávka.“

„Je to naozaj vážne?“ spýtal sa Will.

Parry prikývol. „A veľmi premyslené.“

Chlapci na seba pozreli, čakali, čo im Parry ešte povie, no on neprítomne hľadel do ohňa. Pôsobil vyčerpane a oboma rukami sa opieral o palicu.

„Robí na tom Drake?“ spýtal sa napokon Will, lebo dúfal, že tak získa ďalšie informácie.

„Stiahol sa do tmy.“

„Stiahol sa do tmy?“ spýtal sa Will.

„Operuje sám, pravdepodobne v Londýne. Nechal som mu odkazy, nech sa sem vráti, ak sa mu dakedy uráči vypočuť si ich,“ odvetil Parry a začal sa obracať vo dverách.

„A môj otec... pomáha vám?“ váhavo vyzvedal Chester.

„Podám vám informácie – keď budem vedieť viac,“ zašomral si pod nos Parry a cez chodbu zamieril do pracovne.

Kapitola 3

V takejto diere aj niekto býva?“ Keď auto zišlo z diaľnice, prvá Rebecca sa vystrela a začala si všímať sled obchodných zón, cez ktoré rýchlo prechádzali. „Už aj to meno znie odporne. *Slough*. Kto to vymyslel?“ Odsotilo ju, keď auto vybralo zákrutu. „Aha, ďalší kruhový objazd. To je otrava.“

Druhá Rebecca neodpovedala. Dívala sa cez dymové sklo a zamyslenú tvár jej ožarovalo pouličné osvetlenie.

Prvú Rebeccu nahnevalo, že sestra neodpovedá, a odfrkla. Malými ostrými nechtami začala škriabať po sedadle medzi nimi, zanechávala stopy na luxusnej koži. „Ten tvoj románik je trochu nápadný. Nemysli si, že si to nikto nevšimol,“ vyhlásila. Teraz jej už sestra venovala pozornosť a okamžite sa k nej zvrtila.

„O čom to hovoríš?“ spýtala sa druhá Rebecca.

„O tom, že máš slabosť pre toho svojho cínového vojačika,“ odvetila prvá Rebecca zlomyseľne a ukázala hlavou na človeka za volantom Mercedesu. Bol to kapitán Franz, mladý novogermánsky dôstojník, ktorý druhú Rebeccu zaujal, keď boli vo vnútornom svete. „Mal šoférovať niekto z našich, a nie tvoj blondiačik vo vyčačkanej šoférskej uniforme. Ani si mu nedovolila nasadiť si čiapku, lebo by si nevidela na tie jeho pekné plavé kadere.“

Prvá Rebecca uprela pohľad na temeno peknej hlavy kapitána Franza, ktorý ďalej šoféroval, akoby nevnímal rozhovor, čo sa odohrával za jeho chrbtom.

„Trepeš nezmysly!“ prskala druhá Rebecca. „Vôbec to tak nie je.“

„No iste. Som tvoja sestra... mňa neoklameš,“ odvrkla prvá Rebecca a pokrútila hlavou. „Ja to fakt nechápem.“

Druhá Rebecca si všimla výraz očí svojho dvojčaťa – sestra bola vážne znepokojená. „Čo nechápeš?“ spýtala sa.

„Tak po prvé, čo je na ňom také zvláštne? Je to len ďalší človek, rovnaký ako hociktorý z tých naničhodných Pozemšťanov. A ešte horšie je, že ožiarený temným svetlom sa zmenil na zombíka.“ Prvá Rebecca na zdôraznenie svojich slov vyplazila jazyka a zaškúlila. „Je ako nejaká pokazená prázdna bábika, ktorú ťaháš všade so sebou, a to nie je zdravé.“

Kapitán Franz zastal s Mercedesom pred bránou fabriky. Keď prvá Rebecca videla, kde sú, ukončila tirádu. „Je to tu obrovské,“ povedala pri pohľade na budovy veľkosti hangáru.

„Áno,“ odvetila druhá Rebecca. Odľahlo jej, že sestra je už myšlienkami inde.

Bránu otvorili dvaja limitátori v pozemšťanských šatách. Skontrolovali, kto je v aute, a mávli kapitánovi Franzovi, že môže ísť ďalej.

Prvá Rebecca sa nahla dopredu a drsne Novogermána štychla do pleca. „Hej, havko, choď bokom. Najprv chcem vidieť sklad.“

Kapitán Franz okamžite spravil, čo mu prikázala, prešiel autom okolo malej kancelárskej budovy, no potom začal spomaľovať. „Chod', idiot! Zavez nás ku vchodu!“ vykrikovala prvá Rebecca, potom ho tak silno udrela po hlave, až skrútil volant. „A sústreď sa na jazdu!“

Druhá Rebecca zaľala zuby, ale nič nepovedala, keď Mercedes vošiel do skladu.

„Tu zastaň,“ štekla prvá Rebecca. Kapitán Franz dupol na brzdu a pneumatiky zapišťali na natretej betónovej dlážke. Keď Rebeccy vystúpili z auta, už sa k nim náhlili starý styx s asistentom a pod dlhými čiernymi kabátmi im svietili biele goliere.

„Úžasné,“ pochválila druhá Rebecca starého styxa, keď sa poobzerala.

„Takmer štyritisíc štvorcových metrov rozdelených na tri sklady. Tadiaľto,“ ukázal na dvere na opačnej strane rozľahlej budovy, „je poľná nemocnica, kde robíme masové ožarovanie temným svetlom a vkladáme bombové implantáty,“ povedal. „Ako veľa iných firiem v tejto oblasti, aj táto fabrika skrachovala, a tak sme ju za facku odkúpili. Je ideálna na to, čo chceme, a komu by napadlo, že nás tu má hľadať?“

„Ako je to tu s bezpečnosťou?“ zaujímala sa prvá Rebecca.

„Včera sme zdvojnásobili stráže na všetkých vstupoch. Po celých dvadsaťštyri hodín sa striedajú hliadky zložené z našich ľudí a z Novogermánov,“ odvetil starý styx. „Na všetky prístupové cesty k pozemku umiestnime zátarasy.“

Prvá Rebecca prikývla. „Takže kedy bude všetko hotové pre našich hostí?“

Starý styx sa usmial, čierne oči sa mu ligotali od vzrušenia. „Prvý sklad bude pripravený do zotmenia.“ Zmlkol a dvojčatá sa dívali, ako novogermánski vojaci tlačia po dlážke posteľe na kolieskach a stavajú ich do radov. „Keď sa veľa nemocníc zatvára, nemali sme problém zohnať toľko postelí, koľko potrebujeme,“ vysvetľoval starý styx. „Sem by sme ich mohli pohodlne zmestiť stopäťdesiat a minimálne toľko isto do ďalších skladov. Potom prinesieme zvlhčovače a dotvoríme atmosféru. Chceme, aby bolo všetko dokonalé.“ Zaklonil hlavu, potiahol nosom, potom zatlieskal rukami v rukaviaciach. „Naša chvíľa sa rýchlo blíži. Konečne prichádza.“

„Cítim to, cítim,“ zašepkala prvá Rebecca. Kým starý styx rozprával, zasunula si prsty na šiju a hnetla si miesto medzi lopatkami. Keď vytiahla ruku, druhá Rebecca videla, že má na nej krvavé škvrnky.

A sama si uvedomovala dutú bolesť na konci chrbtice a neodolateľný tlak prirodzenosti.

Styxskej prirodzenosti.

Hoci so sestrou ešte neprešli pubertou a nemohli sa zúčastniť na tom, čo sa tu malo odohrať, tá túžba bola intenzívna. A omamná. Akoby jej telom prenikala akási zvláštna elektrina a šumela jej v žilách. Volala ju pradávna sila, nútila ju podieľať sa na cykle, ktorému trvalo stovky, ak nie tisícky rokov, kým sa prejavil.

Druhá Rebecca si utrela pot z čela. Odrazu si uvedomila, že sa pokúša proti tomuto impulzu bojovať. Znepokojilo ju to, veď prečo by mala chcieť odolávať?

Nebolo to prirodzené.

Odvrátila sa od sestry a starého styxa pre prípad, že by nejako dokázali vycítiť jej vnútorný zápas.

Ozval sa škripot, rúry zarachotili, potom zaznelo posledné žuchnutie a prišla správa. Prvý strážnik sa držal za brucho a čo najrýchlejšie sa potácal zo svojej kancelárie. Našiel správnu rúru, otvoril dvierka a vytiahol schránku v tvare náboja a veľkosti malého valčeka na cestu.

„Čo sa deje, pane?“ spýtal sa druhý strážnik, keď vyšiel z pevnosti do vstupnej haly.

„Počkajte chvíľu,“ odvrkol prvý strážnik. „Ešte som ju neprečítal.“ Vzhľadom na búrlivé udalosti v Kolónii sa už niekoľko týždňov ani jeden z nich poriadne nevyspal a nervy mali napnuté na prasknutie.

„Len som sa pýtal,“ hlesol druhý strážnik.

Prvý strážnik odskrutkoval vrchnák a vytiahol malý zvitok. Od únavy ho pustil na zem, precedil cez zuby niekoľko nadávok a sklonil sa ho hľadať. Keď sa vystrel, vzdychol: „Moje črevá,“ a chvíľu zostal nehybne stáť s rukou pritisnutou na brucho a so zelenkavou tvárou.

„Ešte to bolí?“ spýtal sa druhý strážnik.

Prvý strážnik naňho zagánil, akoby tá otázka bola absolútne zbytočná. Napokon rozložil papier, vystrel ruku a pokúsil sa zaostriť zrak na drobné písmo. „Problém na severe... bitka... styxovia žiadajú zapojiť všetkých strážnikov.“

Druhý strážnik hneď nezareagoval, ale neprekvapilo ho, že v Severnej jaskyni sú nepokoje. Vyskytlo sa mnoho prípadov, keď na seba Kolonisti útočili, a ani sa im nečudoval. Mnohých z nich vysťahovali z domovov, z ktorých spravili ubytovne pre záplavu novogermánskych vojakov. Styxovia úbohým vyhnancom ponúkli len dočasné ubytovanie na hríbových poliach, kde na vlhkej zemi vyrástla osada narýchlo zbúchaných chatrčí.

Nastal čas prísnych prídlov; veľké množstvo potravín v Kolónii sa odovzdávalo vojakom, ktorí absolvovali výcvik pod velením styxov.

Do tejto napätej situácie ešte pribudla choroba spôsobujúca ťažkú hnačku, ktorá bola s najväčšou pravdepodobnosťou výsledkom súčasného preľudnenia v jaskyniach. Prvý strážnik ešte stále trpel jej príznakmi.

Takže druhého strážnika neprekvapilo, že sa vyskytol ďalší problém, ani to, že styxovia žiadajú kolonistickú políciu, aby ho vyriešila.

Prvý strážnik naňho civel a bubnoval prstami po pulte.

„Ak chcete, vybavím to,“ povedal druhý strážnik.

„Áno, chcem,“ odvetil úsečne prvý strážnik.

„Dobre. Ak to tu postrážite.“

Hoci cely boli na prasknutie plné nespokojných Kolonistov, prvý strážnik sa naježil pri zmienke, že by to sám nemusel zvládnuť. Keď pokrčil správu od styxov, v žalúdku sa mu ozval neopísateľný zvuk. „Musím ísť,“ zaúpel, rozbehol sa do kancelárie a zabuchol za sebou dvere.

„Nech vám nespádnú gate,“ zašomral druhý strážnik. „Alebo nech radšej spadnú,“ dodal a dovolil si krátky smiech. Pobavenie však vyprchalo – pokrútil hlavou, nahol sa ponad pult a z háku si zvesil prilbu. Nasadil si ju, potom sa ponad pult nahol druhý raz a načiahol sa po obušku. Tam, kam pôjde, ho možno bude potrebovať – nepokoje boli čoraz násilnejšie.

Pokrútil obuškom, pretisol sa cez dvere a vyšiel pred stanicu. Chvíľu postál na schodoch a pozeral na domy na druhej strane cesty. Vo svetle večne žiariacich pouličných lúčok so svetelnými guľami uvidel v hornom okne pohyb, akoby niekto pozoroval stanicu. Zrejme o nič nešlo, ale druhý strážnik znervóznel. V Kolónii ešte nikdy nezažil také buričské nálady ani také silné antipatie k vládnucim styxom. No styxovia sa tak sústredili na svoje operácie tam hore, že im bolo fuk, čo si Kolonisti myslia alebo čo robia – ich jedinou prioritou bolo hladké uskutočňovanie plánov.

Druhý strážnik nenáhľivo zišiel po schodoch, a keď sa ocitol dole, začul akési mrnčanie. Stále v sebe živil neurčitú nádej, že Colly, jeho vyžla, sa k nemu jedného dňa vráti. Zmizla po výbuchu v laboratóriách, po incidente, za ktorý druhého strážnika pochválili, lebo chrabro prenasledoval útočníkov. Tak to aspoň povedal styxom a tí podľa všetkého prijali jeho verziu udalostí.

No keď druhý strážnik pozrel dole, neuvidel svoju mačku, ale malého psa albína. Bol to chrt so snehobiелou srstou. Pes stál, chvost sa mu chvel medzi nohami a ružovými očami pozeral na urasteného chlapa. Očividne bol hladný, ale druhého strážnika jeho príchod znepokojil, lebo takéto čisté rasy chovali len zámožné rodiny v Kolóniách. Niekto musel byť v takej núdzi, že ho jednoducho opustil.

„Chudáčik,“ povedal druhý strážnik a vystrel k psovi ruku veľkosti

banánového trsu. Pes zakňučal a oňuchal mu prsty, potom podišiel bližšie, aby mu druhý strážnik mohol pohladkať hlavu.

A keď vykročil po ulici, pes cupkal vedľa neho.

Zakrátko druhý strážnik došiel k Bráne veľkej lebky. Zo strážnice okamžite vyšiel styx v typických sivo-zelených maskáčoch vojaka z divízie. Druhý strážnik používal túto trasu do Kolónie a z Kolónie niekoľkokrát denne, nielen cestou do práce, ale aj na úradné povinnosti. Styxský vojak mu však aj tak prezrel preukaz a občas podozrievavo fľochol na chrta, akoby sa druhý strážnik pokúšal prepašovať kontraband.

Napokon mu vojak vrátil preukaz a zdvihol lampáš na znamenie, aby otvorili bránu. Stiahla sa do obrovskej lebky vytesanej do skaly, akoby strašidelný prízrak schovával zuby. Druhý strážnik pokračoval v ceste a vošiel do úst lebky. Keď sa vydal temnou chodbou, ktorá bola hlavnou spojnicou medzi Štvrtou a Kolóniou, bol rád, že vedľa neho poskakuje psík.

Keď vchádzal do poslednej zákruty, uši mu naplnilo dunenie. Z vyvýšeniny mal ako na dlani Južnú jaskyňu s nekonečnými radmi domov, celú zahalenú v ľahkom opare teplého vzduchu a dymu.

„Ako to ide?“ zvolal niekto.

Druhý strážnik zastal, na skalnej stene rozoznal schodiská z tepaného železa a na samom vrchu uvidel štvrtého strážnika. Mal službu pri vcho-de do kontrolnej miestnosti vetracích staníc, z ktorých sa ozývalo tiché dunenie. Tak ako mnohí policajti v Kolónii aj štvrtý strážnik mal zavalitú postavu a krátke biele vlasy. Prevelili ho sem, lebo bezpečnostné opatrenia sa vystupňovali, odkedy Drake a Chester pustili cez vetrací systém do Kolónie mierny nervový plyn.

„Ako to ide?“ zopakoval štvrtý strážnik, tentoraz hlasnejšie, aby ho nepreghlušila ventilácia.

„Ako vždy,“ zakričal odpoveď druhý strážnik. „Na Severe sú výtržnosti.“

Štvrtý strážnik prikývol, potom zbadal chrta. „Vidím, že ste si našli kamaráta.“

Druhý strážnik pozrel na svojho nového spoločníka, pokrčil plecami a pokračoval v ceste dolu svahom.

Len čo zostúpil na dno, začul na dlažbových kockách jednohlasný dupot. Skupina Novogermánov – asi päťdesiatka – bežala vo formácii a tempo určoval vojak z divízie.

Chrt sa schoval za nohy druhého strážnika, kým skupina neprehrmela okolo nich. Muži vyzerali ako roboti, hľadeli priamo pred seba a dokonale zohrato pohybovali končatinami. Druhý strážnik vedel, prečo majú také prázdne pohľady – všetkých silno ožiarili temným svetlom.

Manévry boli v Kolónii v týchto dňoch bežné – a rovnako bežné bolo, že títo muži niekedy odpadávali od vyčerpania, niektorí dokonca umierali na zlyhanie srdca. Druhému strážnikovi sa donieslo do uší, že styxovia preto tak preťažujú vojakov, aby ich aklimatizovali na silnejšiu gravitáciu, než na akú boli zvyknutí vo svojom svete.

„Pokoje, chlapče. Nemáš sa čoho báť,“ utišoval druhý strážnik psa, keď vojaci zmizli v diaľke. Vošiel do jednej z odľahlých ulíc Kolónie. Nezamieril však priamo k Severnej jaskyni, ale okľukou sa vybral do svojho domu.

Keď vošiel dnu, z obývačky sa vynorila Eliza. „Čo si sa tak skoro vrátil?“ vyzvedala jeho sestra. „Vieš, že...“ začala, potom pohľadom spočinula na malom chrtovi. „No nie! Ešteže čo!“ zvolala.

„Nemohol som toho chudáka nechať na zime,“ povedal druhý strážnik. Kľakol si, až mu kĺby zapraskali ako výstrely z pušky, a pohladkal psa. Chrt naňho na okamih uprel nervózne oči. „Musím ísť do Severnej jaskyne, ale keď sa vrátim, zistím, kde býva.“

Eliza si zamietavo skrížila ruky na prsiach. „Patrón tulákov, zvierat a Pozemšťanov,“ zafučala. „Myslela som, že si sa už poučil.“

Druhý strážnik odfrkol a postavil sa. „Kde je mama?“ spýtal sa.

„Je hore, odpočí...“ začala Eliza, no potom si spomenula, čo chcela bratovi povedať. „Neuveríš, čo sa dnes stalo. Vysťahovali Smithovcov.“

Druhý strážnik prikývol. Smithovci bývali o dva domy ďalej a žili tu odnepamäti – rozhodne niekoľko desaťročí pred tým, ako sa narodil.

„Mamu to zobralo. Na ulici z nás už takmer nikto nezostal.“ Eliza sa zamračila. „Vytlačajú nás novogermánski vojaci a tí ani neodpovedajú, keď im človek niečo povie. Správajú sa, akoby sme tu ani neboli. Nie je správne, čo sa teraz deje.“ Hlas jej od rozrušenia preskočil, no zrazu ho stíšila, keby niekto počúval. „Ani neviem, či našich ľudí naozaj berú na Sever –